

фактор у міжнародних відносинах. Останні події показали, що у світовій політиці відбулися якісні зрушення [7].

Отже, можна зробити висновок про те, що питання безпеки здобувають новий вимір як на національному, так і на міжнародному рівні. Це досить важливо враховувати в теорії та практиці міжнародних відносин.

Література

1. Дворецкий И.Х. Латинско-русский словарь. – 6-е изд., стереотип. – М.: Рус. яз., 2000. – С. 695; Литвинов В. Латинсько-український словник. – К.: Українськіпропілеї, 1998. – С. 583.
2. Мальський М.З., Мацяк М.М. Теорія міжнародних відносин. – Львів: ЛНУ ім. І.Франка, 2002. – 392 с.
3. Власюк О., Бодрук О., Ожеван М., Парахонський Б., Прейгер Д. Україна в системі міжнародної безпеки: Монографія /Національний інститут проблем міжнародної безпеки. – К.: НІПМБ. – 450 с.
4. Артюшин Л.М., Костенко Г.Ф. Теоретичні аспекти стратегій воєнної безпеки суспільства і держави: Монографія. – Харків: Вид-во Нац. Ун-ту внутр. Справ, 2003. – С. 33-57.
5. Перепелиця Г. Парадигма нової системи європейської безпеки.// InternationalReview – № 3(11) жовтень 2009 – С. 40.
6. Харабан І.А. Система європейської безпеки і напрями воєнно-політичної інтеграції України до її структури: Монографія. – К.: Варта, 2005. – 544 с.
7. Баймуратов М. О., Делінський О. А. Міжнародно-правові аспекти становлення і розвитку європейської безпеки на порозі XXI століття: Монографія. – Одеса :Юридічналітература, 2004. – 184 с.

Сергій Анатолійович Левенець – курсант I курсу факультету № 1

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник: Іван Васильович Кріцак – старший викладач кафедри теорії та історії держави і права Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

ЧИ ПОТРІБНА УКРАЇНІ ОНОВЛЕНА КОНСТИТУЦІЯ: ІСТОРІЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ КОНСТИТУЦІЙНОЇ ДУМКИ ТА СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ, ЩО ПОСТАЮТЬ НА ШЛЯХУ ЇЇ ВДОСКОНАЛЕННЯ

Генезис конституціоналізму світової історії свідчить про те, що будь-які, навіть найбільш досконалі Конституції потребують свого подальшого вдосконалення та оновлення. Не є винятком й Конституція України. Однак вітчизняний політикум у цілому виявився не готовим перейти від загальних слів до предметної роботи над вдосконаленням Основного Закону. При цьому одні політичні сили говорять про

конституційну реформу лише як про загрозу узурпації влади, інші – шукають привід для абстрактних дискусій про більшу чи меншу демократичність тієї чи іншої форми правління.

Вітчизняна теорія та практика творення Конституції є однією з найдавніших у Європі. Зародження національної конституційної думки сягає початку XI століття. Найвизначнішою пам'яткою права періоду Київської Русі є «Руська Правда» – збірка законів, найвідоміша пам'ятка давньоруського княжого законодавства, що регламентувала феодальні відносини в державі. Збірник базується на нормах звичаєвого права та містить в собі норми різних його галузей, насамперед цивільного, кримінального та процесуального. Автономний осередок українського державного життя – Запорозька Січ – традиційно функціонувала на засадах демократії навіть в умовах чужоземного панування на більшій частині України. Демократичний ідеал був покладений в основу державотворчих процесів у Гетьманщині – українській козацькій державі, заснованій під час Визвольної війни 1648-1657 років. У 1710 році з'явилася Конституція Пилипа Орлика. За оцінкою українських істориків, ця Конституція є однією з перших європейських конституцій нового часу, що на сімдесят сім років випередила Конституцію США, але на жаль, вона не набула чинності на теренах України, залишившись яскравою пам'яткою вітчизняної конституційно-правової думки.

Українська Центральна Рада з червня 1917 року по січень 1918 року видала чотири Універсали. I, II та III Універсали виходили з ідеї автономії України у складі оновленої федеративної Росії, а IV Універсал, прийнятий 22 січня 1918 року, проголошував незалежність Української Народної Республіки. 29 квітня 1918 року на засіданні Центральної Ради ухвалено проект Конституції Української Народної Республіки, але вона не набула чинності через гетьманський переворот.

Перебуваючи у складі СРСР, Україна послідовно мала чотири Конституції, прийняті в 1919, 1929, 1937 та 1978 роках. Але вони являли собою скоріше політичні, аніж юридичні документи. Формально наша країна вважалася суверенною соціалістичною державою, а насправді перебувала під цілковитим контролем союзних органів влади.

Сучасна Конституція України, що прийнята 28 червня 1996 року, є найважливішим нормативно-правовим актом нової, по-справжньому незалежної, самостійної Української держави. Хоча наша Конституція й була прийнята в надзвичайно складних умовах, її основи було закладено без значних політичних та соціальних потрясінь, згідно з волевиявленням народу та загальновизнаними міжнародно-правовими нормами. Невипадково, за оцінками міжнародних та вітчизняних експертів, Конституція України є однією з найбільш демократичних у світі.

Наголосимо на тому, що Конституція України має особливий порядок прийняття і внесення до неї змін, унормований у Розділі XIII «Внесення змін до Конституції України». Це є важливою нормативно-

правовою гарантією її чинності. Легітимна процедура внесення змін до Основного Закону унеможлиблює його миттєві, експресивні зміни. Загалом внесення змін до Основного Закону завжди і скрізь супроводжується політичною боротьбою. Нинішній стиль роботи парламенту досить важко визнати результативним. На наш погляд, головною причиною блокування його роботи є банальна боротьба за владу. На сьогодні, парламент втратив мотивацію до якісної законотворчості. Як наслідок, бачимо нескінченну боротьбу за формування чи переформування коаліцій. В умовах нерозв'язаного конфлікту між політичними силами неможливо досягти реалізації стратегічних цілей і національних завдань. Протистояння призводить лише до знецінення демократичних цінностей. Ми стаємо країною, в якій вибори ніколи не закінчуються. Між тим, без створення сталої політичної системи, здатної до формування та регулярного відтворення ефективної влади, країна приречена на стагнацію.

Щодо нашого бачення змін до самої Конституції – є необхідність посилення конституційних гарантій захисту прав і свобод людини і громадянина, створення збалансованої системи державної влади, підвищення ролі місцевого самоврядування та системного вдосконалення процедур конституційного регулювання суспільних відносин в Україні. Але більш нагальним постає питання консолідації усіх політичних сил навколо цієї проблеми та знаходження консенсусу у вирішенні проблем, що постають у процесі його розв'язання.

Навіть у цій не надто оптимістичній ситуації хочеться вірити, що у сесійній залі нинішнього складу Верховної Ради України може бути прийнята ефективна Конституція, яка вкрай потрібна країні. Це невід'ємне право парламенту, а з прав випливають обов'язки. Зокрема – обов'язок діяти в інтересах всього суспільства і держави. Маємо надію, що в майбутньому, поряд із давніми пам'ятками права, оновлена Конституція України стане ще одним прикладом найдемократичнішого документу конституційно-правової думки світового рівня.

Влада Андріївна Чертополох – студентка II курсу Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Світлана Андріївна Лубнець** – викладач кафедри
юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного
університету внутрішніх справ

БОРОТЬБА З ТОРГІВЛЕЮ ЖІНКАМИ: МІЖНАРОДНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Однією з найгостріших проблем сьогодення є боротьба із злочином, що має багато назв – «біле рабство», «торгівля людьми», «контрабанда